

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (трети разширен състав)

7 юни 2017 година¹

„Извъндоговорна отговорност — Представяване на Съюза — Погасителна давност — Обезсилване на правните последици на решение, станало окончателно — Прецизност на исковата молба — Допустимост — Член 47 от Хартата на основните права — Разумен срок за произнасяне — Равно третиране — Имуществени вреди — Претърпени загуби — Пропуснати ползи — Неимуществени вреди — Причинно-следствена връзка“

По дело T-673/15

Guardian Europe Sarl, установено в Бертранж (Люксембург), за което се явяват F. Louis, адвокат, и C. O'Daly, solicitor,

ищец,

срещу

Европейски съюз, представяван от:

- 1) Европейска комисия, за която се явяват N. Khan, A. Dawes и P. van Nuffel, в качеството на представители,
- 2) Съд на Европейския съюз, за който се явяват M. J. Inghelram и K. Sawyer, в качеството на представители,

ответник,

с предмет иск на основание член 268 ДФЕС за обезщетение на вредата, която ищецът твърди, че е претърпял поради, от една страна, продължителността на производството в рамките на делото, по което е постановено решение от 27 септември 2012 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (T-82/08, EU:T:2012:494), и от друга страна, нарушението на принципа на равно третиране, допуснато в Решение C(2007) 5791 окончателен на Комисията от 28 ноември 2007 година относно производство по член [101 ДФЕС] и член 53 от Споразумението за ЕИП (дело COMP/39165 — Плоско стъкло) и в решение от 27 септември 2012 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (T-82/08, EU:T:2012:494),

ОБЩИЯТ СЪД (трети разширен състав),

състоящ се от: S. Papasavvas, председател, I. Labucka, E. Bieliūnas (докладчик), V. Kreuschitz и I. S. Forrester, съдии,

секретар: C. Neeren, администратор,

¹ — * Език на производството: английски.

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 11 януари 2017 г.,

постанови настоящото

Решение

I. Обстоятелствата по спора

- 1 С акт, заведен в секретариата на Общия съд на 12 февруари 2008 г., Guardian Industries Corp. и ищецът, Guardian Europe Sàrl, подават жалба срещу Решение С(2007) 5791 окончателен на Комисията от 28 ноември 2007 година относно производство по член [101 ДФЕС] и член 53 от Споразумението за ЕИП (дело COMP/39165 — Плоско стъкло) (наричано по-нататък „Решение С(2007) 5791“). В жалбата те по същество искат Общият съд да отмени това решение в частта му, в която се отнася до тях, и да намали размера на наложената им с това решение глоба.
- 2 С решение от 27 септември 2012 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (T-82/08, EU:T:2012:494) Общият съд отхвърля жалбата.
- 3 С акт, заведен на 10 декември 2012 г., Guardian Industries и ищецът подават жалба срещу решение от 27 септември 2012 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (T-82/08, EU:T:2012:494).
- 4 С решение от 12 ноември 2014 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (C-580/12 P, EU:C:2014:2363) Съдът, първо, отменя решение от 27 септември 2012 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (T-82/08, EU:T:2012:494) в частта му, в която се отхвърля основанието, изведено от нарушението на принципа на недопускане на дискриминация при изчисляването на размера на глобата, наложена солидарно на Guardian Industries и на ищеца, и в която те са осъдени да понесат съдебните разноски. Второ, Съдът отменя член 2 от Решение С(2007) 5791 в частта му, в която солидарно наложената глоба на Guardian Industries и ищеца е определена в размер от 148 000 000 EUR. Трето, Съдът фиксира на 103 600 000 EUR размера на глобата, солидарно наложена на Guardian Industries и ищеца за констатираното в член 1 от Решение С(2007) 5791 нарушение. Четвърто, Съдът отхвърля жалбата в останалата ѝ част. Пето, Съдът разпределя съдебните разноски.

II. Производство и искания на страните

- 5 На 19 ноември 2015 г. ищецът внася в секретариата на Общия съд настоящия иск срещу Европейския съюз, представляван от Европейската комисия и от Съда на Европейския съюз.
- 6 На 17 февруари 2016 г. Общият съд разпределя настоящото дело на трети разширен състав.
- 7 Комисията и Съдът на Европейския съюз внасят писмени защиты съответно на 16 февруари 2016 г. и на 18 февруари 2016 г.
- 8 На 22 април 2016 г. ищецът представя писмена реплика. Съдът на Европейския съюз и Комисията представят дублики съответно на 25 май 2016 г. и на 7 юни 2016 г.
- 9 На 12 септември 2016 г. Общият съд констатира, че подготовянето на настоящото дело за разглеждане и произнасянето по него изискват предвид неговия предмет предоставянето на преписката, по която е постановено решение от 27 септември 2012 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (T-82/08, EU:T:2012:494) (наричано по-нататък „дело T-82/08“). Затова

в рамките на процесуално-организационните действия, предвидени в член 89 от неговия процедурен правилник, Общият съд решава да приложи към преписката по настоящото дело преписката по дело T-82/08.

- 10 На 14 декември 2016 г. Общият съд иска от ищеца да представи някои документи и да отговори на въпрос. Ищецът изпълнява тези искания в определения срок.
- 11 На 16 декември 2016 г. Съдът на Европейския съюз иска да му бъде връчена преписката по дело T-82/08.
- 12 Устните състезания и отговорите на страните на зададените им от Общия съд устни въпроси са изслушани в съдебното заседание от 11 януари 2017 г.
- 13 Ищецът иска от Общия съд:
 - да осъди Съюза, представляван от Комисията и от Съда на Европейския съюз, да поправи вредата, която е претърпял поради нарушението от Общия съд на изискванията, свързани със спазването на разумния срок за произнасяне, като му заплати долупосочените суми ведно с лихвите, считано от 12 февруари 2010 г., по средния лихвен процент на Европейската централна банка (ЕЦБ) към меродавния момент за основните ѝ операции по рефинансиране, увеличен с два процентни пункта:
 - 936 000 EUR за разходи за обезпечение,
 - 1 671 000 EUR за алтернативни разходи или пропуснати ползи,
 - 14 800 000 EUR за неимуществени вреди,
 - да осъди Съюза, представляван от Комисията и от Съда на Европейския съюз, да поправи вредата, която той е претърпял поради нарушението от Комисията и от Общия съд на принципа на равно третиране, като му заплати посочените по-долу суми, ведно с лихвите, по средния лихвен процент на ЕЦБ към меродавния момент за основните ѝ операции по рефинансиране, увеличен с два процентни пункта:
 - 1 547 000 EUR за разходи за обезпечение,
 - 9 292 000 EUR за алтернативни разходи или пропуснати ползи,
 - 14 800 000 EUR за неимуществени вреди,
 - да осъди ответниците да заплатят съдебните разноски.
- 14 Комисията иска от Общия съд:
 - да отхвърли иска в частта му, в която е насочен срещу нея,
 - да осъди ищеца да заплати съдебните разноски.
- 15 Съдът на Европейския съюз иска от Общия съд:
 - да отхвърли искането за обезщетение като недопустимо, що се отнася до вредите преди 19 ноември 2010 г., и в частта му относно обезщетението за материални вреди, свързани алтернативни разходи или пропуснати ползи,

- да отхвърли при всички случаи като неоснователно искането за обезщетение както на имуществените, така и на неимуществените вреди,
- при условията на евентуалност, да отхвърли като неоснователно искането за обезщетение, що се отнася до имуществените вреди, и да присъди ex aequo et bono обезщетение в максимален размер от 5 000 EUR за неимуществените вреди,
- да осъди ищеца да заплати съдебните разноски.

III. От правна страна

1. По допустимостта

- 16 Комисията и Съдът на Европейския съюз повдигат няколко възражения за недопустимост.

1. По допустимостта на искането за поправяне на вредите, основано на твърдяно нарушение на разумния срок за произнасяне, в частта му, насочена срещу Съюза, представляван от Комисията

- 17 Комисията поддържа, че искането за поправяне на вредите, претърпени поради твърдяно нарушение на изискванията, свързани със спазването на разумния срок за произнасяне (наричан по-нататък „разумен срок за произнасяне“), е недопустимо в частта му, насочена срещу Съюза, представляван от нея, на основание, че в рамките на това искане ищецът не я упреква в никакво нарушение.
- 18 В това отношение е достатъчно да се припомни, че Съюзът е представляван от Съда на Европейския съюз в рамките на иски за обезщетение, целящи поправяне на вредите, за които се твърди, че са претърпени поради евентуално нарушение на изискванията, свързани със спазването на разумния срок за произнасяне от юрисдикция на Съюза (вж. определения от 6 януари 2015 г., *Kendrion/Европейски съюз*, T-479/14, непубликувано, EU:T:2015:2, т.14—19 и цитираната съдебна практика, и от 2 февруари 2015 г., *Gascogne Sack Deutschland и Gascogne/Европейски съюз*, T-577/14, непубликувано, EU:T:2015:80, т. 22—29 и цитираната съдебна практика).
- 19 При това положение искането за поправяне на вредите, които ищецът твърди, че е претърпял поради предполагаемо нарушение на разумния срок за произнасяне по дело T-82/08, трябва да се отхвърли като недопустимо в частта му, в която то е насочено срещу Съюза, представляван от Комисията.

2. По възраженията за недопустимост, изведени от погасителната давност

- 20 Комисията изтъква, че искането за поправяне на вредите, които били претърпени поради твърдяно достатъчно съществено нарушение на принципа на равно третиране, е недопустимо в частта му, насочена срещу Съюза, представляван от нея. Всъщност в приложение на член 46 от Статута на Съда на Европейския съюз това искане е допустимо единствено що се отнася до поправянето на вредите, настъпили до пет години преди предявяването на иска по настоящото дело, тоест след 19 ноември 2010 г. Доколкото обаче ищецът упреква Общия съд, че най-късно до 12 февруари 2010 г. не е отменил Решение C(2007) 5791 поради нарушение на принципа на равно третиране, от това следва, че съгласно собствените предпоставки на ищеца за твърдените вреди, настъпили след 12 февруари 2010 г., е изцяло отговорен Съда на Европейския съюз.

- 21 Съдът на Европейския съюз изтъква, че двете искания за обезщетение на твърдените вреди са погасени по давност, що се отнася до вредите, настъпили преди 19 ноември 2010 г. Така исканията за обезщетение са недопустими за периодите, преди тази дата.
- 22 Относно искането му за поправка на вредите, които били претърпени поради твърдяно достатъчно съществено нарушение на принципа на равно третиране, ищецът твърди, че неговото искане за частична отмяна на Решение С(2007) 5791 е прекъснало давностния срок по член 46 от Статута на Съда на Европейския съюз. Освен това ищецът оспорва твърденията на Съда на Европейския съюз относно неговото искане за поправка на вредите, претърпени поради твърдяно нарушение на разумния срок за произнасяне.
- 23 В това отношение следва да се припомни, че член 46 от Статута на Съда на Европейския съюз, приложим в производството пред Общия съд по силата на член 53, първа алинея от този статут, предвижда следното:

„Исковете срещу Съюза по дела в областта на извъндоговорната отговорност се погасяват след изтичането на срок от пет години от датата на възникване на събитието, което ги обуславя. Давността се прекъсва с предявяването на иск пред Съда или ако преди образуването на това производство увредената страна е предявила претенцията си пред съответната институция на Съюза [...]“.

- 24 В конкретния случай ищецът иска поправка на вредите, които твърди, че е претърпял поради, от една страна, продължителността на производството по дело T-82/08, и от друга страна, нарушението на принципа на равно третиране, допуснато в Решение С(2007) 5791 и в решение от 27 септември 2012 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (T-82/08, EU:T:2012:494). Твърдените имуществените вреди, понесени поради тези нарушения, се състояли, първо, в плащането на разходи за банкова гаранция върху неизплатената веднага сума на глобата (наричани по-нататък „разходи за банкова гаранция“) и второ, в пропуснатата полза, свързана с разликата между, от една страна, лихвите, възстановени от Комисията върху частта от сумата на глобата, която в крайна сметка е била обявена от Съда за недължима в решение от 12 ноември 2014 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (C-580/12 P, EU:C:2014:2363), и от друга страна, приходите, които той е можел да извлече, ако вместо да плаща на Комисията сумата, която в крайна сметка Съдът е счел за недължима, ищецът беше инвестирал тази сума в своите дейности (наричани по-нататък „пропуснати ползи“). Освен това ищецът иска поправка на неимуществени вреди, състоящи се в накърняване на неговата репутация.
- 25 Първо следва да се разгледа погасяването по давност на иска за поправка на твърдените вреди, причинени от предполагаемо нарушение на разумния срок за произнасяне, а второ, погасяването по давност на исковите за поправка на твърдените вреди, причинени от предполагаеми достатъчно съществени нарушения на принципа на равно третиране.

1) По погасяването по давност на иска за обезщетение, основан на твърдяно нарушение на разумния срок за произнасяне

- 26 В специфичния случай на иск за обезщетение, имащ за цел поправянето на вреда, претърпяна поради евентуално неспазване на разумния срок за произнасяне, за начален момент на предвидения в член 46 от Статута на Съда на Европейския съюз давностен срок от пет години трябва, когато с решение е сложен край на спорния срок за произнасяне, да се счита датата, на която това решение е било прието. Всъщност това е сигурна дата, определена въз основа на обективни критерии. Тя гарантира спазването на принципа на правната сигурност и позволява защитата на правата на ищеца (решение от 10 януари 2017 г., Gascogne Sack Deutschland и Gascogne/Европейски съюз, T-577/14, EU:T:2017:1, т. 47).

- 27 В конкретния случай с първото си искане ищецът търси поправянето на твърдените вреди, причинени от предполагаемо нарушение на разумния срок за произнасяне по дело T-82/08. Това дело е приключило с решение от 27 септември 2012 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (T-82/08, EU:T:2012:494). Следователно давностният срок е започнал да тече от 27 септември 2012 г.
- 28 Освен това ищецът предявява иска си по настоящото дело и с това прекъсва давностния срок на 19 ноември 2015 г., тоест преди изтичането на срока от пет години, предвиден в член 46 от Статута на Съда на Европейския съюз.
- 29 Следователно предявения по настоящото дело иск не е погасен по давност в частта му, която има за предмет поправяне на твърдените вреди, причинени от евентуално нарушение на разумния срок за произнасяне по дело T-82/08.
- 30 С оглед на гореизложеното следва да се отхвърли повдигнатото от Съда на Европейския съюз възражение за недопустимост, изведено от погасяването по давност на искането за поправяне на вредите, претърпени поради твърдяно нарушение на разумния срок за произнасяне по дело T-82/08.

2) По погасяването по давност на исовете за обезщетение, основани на твърдени достатъчно съществени нарушения на принципа на равно третиране

- 31 Следва да се разграничи погасяването по давност на иска, основан на твърдяно достатъчно съществено нарушение на принципа на равно третиране, допуснато в Решение C(2007) 5791, и погасяването по давност на иска, основан на твърдяно достатъчно съществено нарушение на принципа на равно третиране, допуснато в решение от 27 септември 2012 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (T-82/08, EU:T:2012:494).

1) По погасяването по давност на иска, основан на твърдяно достатъчно съществено нарушение, допуснато в Решение C(2007) 5791

- 32 От съдебната практика следва, че когато отговорността на Съюза евентуално произтича от индивидуален акт, давностният срок започва да тече от момента, в който разглежданото решение произведе действие по отношение на лицата, които са негови адресати. При различно от посоченото разрешение би се поставил под въпрос принципът за независимост на исовете и жалбите, като производството по иска за обезщетение би станало зависимо от изхода на жалба за отмяна (решение от 19 април 2007 г., Holcim (Deutschland)/Комисия, C-282/05 P, EU:C:2007:226, т. 30; вж. също в този смисъл решение от 8 ноември 2012 г., Europaiki Dynamiki/Комисия, C-469/11 P, EU:C:2012:705, т. 38).
- 33 На първо място, следва най-напред да се констатира, че що се отнася до изтъкнатите имуществени вреди, твърдените вредоносни последици на Решение C(2007) 5791 са настъпили за ищеца по необходимост от момента на приемането на посоченото решение, с което му е наложена глоба. Освен това, противно на поддържането от ищеца, давностният срок не е могъл да бъде прекъснат с неговото искане за частична отмяна на Решение C(2007) 5791. Всъщност за началния момент, от който започва да тече давностният срок, е без значение дали незаконосъобразното поведение на Съюза е било установено със съдебно решение (вж. в този смисъл решение от 19 април 2007 г., Holcim (Deutschland)/Комисия, C-282/05 P, EU:C:2007:226, т. 31).
- 34 Така ищецът е можел да предяви иск за установяване на извъндоговорната отговорност на Съюза поради твърдяно нарушение на принципа на равно третиране, допуснато от Комисията в Решение C(2007) 5791, от момента, в който причината за твърдените вреди е станала сигурна,

тоест в конкретния случай — от момента на учредяване на банковата гаранция за една част от глобата и от момента на плащането на останалата част на глобата (вж. в този смисъл решение от 19 април 2007 г., *Holcim (Deutschland)/Комисия*, C-282/05P, EU:C:2007:226, т. 32).

- 35 Освен това давностният срок е започнал да тече от момента, в който твърдените имуществени вреди действително са настъпили, тоест от момента, в който в конкретния случай са започнали да се начисляват разходите за банкова гаранция и са възникнали пропуснатите ползи (вж. в този смисъл решения от 19 април 2007 г., *Holcim (Deutschland)/Комисия*, C-282/05P, EU:C:2007:226, т. 33 и от 17 юли 2008 г., *Комисия/Cantina sociale di Dolianova и др.*, C-51/05 P, EU:C:2008:409, т. 63).
- 36 При това положение, ако се предположи, че бъдат доказани, изтъкнатите от ищеца имуществени вреди, състоящи се в плащането на разходи за банкова гаранция и в пропуснати ползи поради твърдяно допуснато от Комисията в Решение C(2007) 5791 достатъчно съществено нарушение на принципа на равно третиране са възникнали от момента на плащането на първите разходи за банкова гаранция и от момента, в който изтъкнатите пропуснати ползи са започнали да възникват, тоест повече от пет години преди предявяването на настоящия иск.
- 37 По-нататък, изтъкнатите от ищеца имуществени вреди се състоят, от една страна, от сумите, които той е бил длъжен да плати на банка за предоставянето на гаранция, и от друга страна, от споменатите в точка 24 по-горе пропуснати ползи. Както обаче става ясно от преписката по делото, размерът на твърдените имуществени вреди се е увеличил пропорционално на броя на изтеклите дни.
- 38 Следва, че изтъкнатите от ищеца имуществени вреди имат продължаващ характер.
- 39 Накрая, следва да се припомни, че в случай на продължаващо увреждане, в зависимост от датата, на която е настъпил прекъсващият юридически факт, погасителната давност съгласно член 46 от Статута на Съда на Съюза се прилага за периода, който предшества с повече от пет години тази дата, без да засяга евентуално възникналите в следващи периоди права (решение от 21 април 2005 г., *Holcim (Deutschland)/Комисия*, T-28/03, EU:T:2005:139, т. 70; вж. също решение от 16 декември 2015 г., *Chart/SEAE*, T-138/14, EU:T:2015:981, т. 58 и цитираната съдебна практика).
- 40 Вследствие на това, доколкото ищецът е предявил иска си по настоящото дело и така е прекъснал давностния срок на 19 ноември 2015 г., искането за обезщетение на имуществените вреди, претърпени поради предполагаемо достатъчно съществено нарушение на принципа на равно третиране, допуснато в Решение C(2007) 5791, е погасено по давност в частта му относно имуществените вреди, претърпени преди 19 ноември 2010 г.
- 41 На второ място, що се отнася до твърдяната неимуществена вреда, състояща се в накърняване на репутацията на ищеца, следва да се подчертае, че в исквата си молба той изтъква, че тази вреда е възникнала на датата на приемане на Решение C(2007) 5791, тоест на 28 ноември 2007 г.
- 42 Освен това следва да се отбележи, че макар и да съществува под различни форми, накърняването на репутацията е по принцип вреда, която се подновява ежедневно и продължава, докато не се сложи край на предполагаемата причина за подобно накърняване. Това е така по-конкретно когато се претендира, че твърдяното накърняване на репутацията е породено от решение на Комисията, което на първо време е прието и оповестено посредством прессъобщение, а впоследствие е публикувано в *Официален вестник на Европейския съюз* под формата на резюме.

- 43 От това следва, че изтъкнатата от ищеца неимуществена вреда, състояща се в накърняване на репутацията и произтичаща от твърдяно достатъчно съществено нарушение на принципа на равно третиране, допуснато от Комисията в Решение С(2007) 5791, има продължаващ характер.
- 44 При това положение в приложение на споменатата в точка 39 по-горе съдебна практика искът за обезщетение е погасен по давност в частта му относно поправянето на накърняване на репутацията преди 19 ноември 2010 г.
- 45 На трето място, следва да се отхвърлят доводите на Комисията, изведени от това, че съгласно собствените предпоставки на ищеца, твърдените вреди, настъпили след 12 февруари 2010 г., били напълно вменими на Съда на Европейския съюз. Всъщност, от една страна, тези доводи са основани на погрешно тълкуване на съдържанието на писмените становища на ищеца. От друга страна, преди 27 септември 2012 г. Общият съд не се е произнесъл по законосъобразността на Решение С(2007) 5791 с оглед на принципа на равно третиране.
- 46 С оглед на гореизложеното искът за обезщетение на имуществените и неимуществените вреди, претърпени от ищеца поради твърдяно достатъчно съществено нарушение на принципа на равно третиране, допуснато от Комисията в Решение С(2007) 5791, е погасен по давност в частта му относно вредите, които са претърпени преди 19 ноември 2010 г.

2) По погасяването по давност на иска, основан на твърдяно достатъчно съществено нарушение, допуснато в решение от 27 септември 2012 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (T-82/08)

- 47 Следва да се отбележи, че твърдените вреди, причинени от предполагаемо достатъчно съществено нарушение на принципа на равно третиране, допуснато в решение от 27 септември 2012 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (T-82/08, EU:T:2012:494), са настъпили по необходимост след датата на произнасяне на това решение.
- 48 По този начин и доколкото искът за обезщетение е бил предявен на 19 ноември 2015 г., настоящият иск, предявен по-малко от пет години след решение от 27 септември 2012 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (T-82/08, EU:T:2012:494), не е засегнат от споменатата в член 46 от Статута на Съда на Европейския съюз погасителна давност.
- 49 От това следва, че искът за обезщетение на твърдените вреди, причинени от предполагаемо достатъчно съществено нарушение на принципа на равно третиране, допуснато в решение от 27 септември 2012 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (T-82/08, EU:T:2012:494), не е погасен по давност.

3. По възраженията за недопустимост, изведени от това, че поправянето на твърдените пропуснати ползи би обезсилило правните последици на решение, станало окончателно

- 50 Комисията и Съдът на Европейския съюз поддържат, че следва да се отхвърлят като недопустими исканията на ищеца за поправяне на пропуснатите ползи, посочени в точка 24 по-горе. Всъщност вследствие на решение от 12 ноември 2014 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (C-580/12 P, EU:C:2014:2363) Съдът вече е изплатил лихви на ищеца в размер от 988 620 EUR. Ако обаче ищецът счита тази сума за недостатъчна, той е трябвало да подаде жалба за отмяна срещу решението на Комисията от декември 2014 г., в което е определен размерът на тези лихви, което той не направил.

- 51 Комисията изтъква също, че вследствие на решение от 12 ноември 2014 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (C-580/12 P, EU:C:2014:2363) тя е платила лихви на ищеца в съответствие с член 90, параграф 4 от нейния Делегиран регламент (ЕС) № 1268/2012 от 29 октомври 2012 година относно правилата за прилагане на Регламент (ЕС, Евратом) № 966/2012 на Европейския парламент и на Съвета относно финансовите правила, приложими за общия бюджет на Съюза (ОВ L 362, 2012 г., стр. 1). Тази разпоредба ограничавала размера на обезщетението до размера на недължимата глоба, увеличен с лихвите, начислени в съответствие с член 90, параграф 2 от същия регламент, който изисква тези финансови средства да бъдат инвестирани по предпазлив начин и следователно с относително скромно приход. Ищецът обаче се е въздържал да оспори член 90, параграф 4 от Делегиран регламент № 1268/2012 посредством възражение за незаконосъобразност, повдигнато на основание член 277 ДФЕС.
- 52 Ищецът оспорва тези твърдения.
- 53 Следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика искът за обезщетение, свързан с извъндоговорна отговорност на Съюза за действията или бездействията на неговите институции, е въведен като самостоятелно спрямо други иски правно средство за защита с особена функция в рамките на системата от правни средства за защита и подчинено на условия за упражняване, установени с оглед на особения му предмет (решения от 28 април 1971 г., Lütticke/Комисия, 4/69, EU:C:1971:40, т. 6; от 12 април 1984 г., Unifrex/Комисия и Съвет, 281/82, EU:C:1984:165, т. 11 и от 10 юли 2014 г., Nikolaou/Сметна палата, C-220/13 P, EU:C:2014:2057, т. 54).
- 54 В конкретния случай следва да се констатира, че през декември 2014 г. Комисията е възстановила частта от глобата, която ищецът е платил и която в крайна сметка е била обявена за недължима от Съда в решение от 12 ноември 2014 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (C-580/12 P, EU:C:2014:2363). Освен това Комисията е платила лихви върху тази сума в размер от 988 620 EUR.
- 55 По този начин с възстановяването през декември 2014 г. на частта от глобата, обявена за недължима с решение от 12 ноември 2014 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (C-580/12 P, EU:C:2014:2363), ведно с лихвите, Комисията е изпълнила посоченото решение в съответствие с член 90, параграф 4 от Делегиран регламент № 1268/2012, който предвижда по-конкретно, че след изчерпване на всички правни средства за защита и когато глобата или санкцията е отменена или намалена, недължимо събраните суми заедно с начислените лихви се връщат на съответната трета страна.
- 56 При все това член 266, втора алинея ДФЕС предвижда по същество, че задължението на институцията, чийто акт е бил отменен, да предприеме необходимите мерки за изпълнението на решение за отмяна, не засяга задължението, които може да произтече от прилагането на член 340, втора алинея ДФЕС.
- 57 Освен това Общият съд вече е приел, че член 266 ДФЕС налага задължение на администрацията да поправи допълнителните вреди, които произтичат евентуално от отменения незаконен акт, само ако са изпълнени условията на член 340, втора алинея ДФЕС (определение от 12 декември 2007 г., Atlantic Container Line и др./Комисия, T-113/04, непубликувано, EU:T:2007:377, т. 62).
- 58 В настоящото дело обаче ищецът, който изтъква, наред с останалото, достатъчно съществено нарушение на принципа на равно третиране, допуснато в Решение C(2007) 5791, уточнява именно че условията на член 340, втора алинея ДФЕС са изпълнени и че настоящият иск има за предмет да се прецени дали това е така.

- 59 В това отношение следва да се отбележи, първо, че ищецът не се позовава на незаконосъобразността на приетата от Комисията през декември 2014 г. мярка, с която последната му е платила лихвите.
- 60 Второ, предявеният по настоящото дело иск за обезщетение не цели да възстанови ищеца, от финансова гледна точка, в положението, в което той е щял да бъде, ако през декември 2014 г. Комисията не беше взела мярката. С други думи, настоящият иск няма за цел да постигне същия резултат като евентуална жалба за отмяна, подадена срещу мярката от декември 2014 г.
- 61 Всъщност, от една страна, ищецът иска поправянето на споменатите в точка 24 по-горе пропуснати ползи. Следователно той не иска нито възстановяването на частта от глобата, обявена за недължима в решение 12 ноември 2014 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (C-580/12 P, EU:C:2014:2363), нито плащането на начислените върху тази сума лихви през периода, когато Комисията е я притежавала.
- 62 От друга страна, евентуалната отмяна на мярката от декември 2014 г. не би могла да доведе до плащането в полза на ищеца на сума, равна на твърдяната пропусна полза и следователно на сума, която е по-висока по размер от възстановените от Комисията лихви.
- 63 Така следва да се констатира, че в конкретния случай ищецът иска поправянето на вреда, която, от една страна, е различна от тази, която би произтекла от лошо изпълнение на решение от 12 ноември 2014 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (C-580/12 P, EU:C:2014:2363) и която, от друга страна, е допълнителна спрямо възстановените от Комисията суми през декември 2014 г.
- 64 Следователно направеното от ищеца искане за обезщетение, що се отнася до твърдени пропуснати ползи, няма нито същия предмет, нито същите последици като евентуална жалба за отмяна, подадена срещу взетата от Комисията мярка през декември 2014 г., и не би могло при това положение да се счита за недопустимо на основание злоупотреба с процесуални права.
- 65 Следователно възраженията за недопустимост, изведени от това, че обезщетяването на изтъкнатите пропуснати ползи би обезсилило последиците на решение, което е станало окончателно, трябва да се отхвърлят.

4. По възражението за недопустимост, изведено от липсата на яснота и прецизност на исковата молба, що се отнася до искането за поправяне на твърдяната неимуществена вреда

- 66 Комисията счита, че искането за поправяне на твърдяната неимуществена вреда е явно недопустимо, поради това че исковата молба съдържа единствено общи и неподкрепени с доказателства твърдения, според които наложената на ищеца глоба несправедливо е заклеимила същия, като е създала напълно заблуждаващо впечатление относно неговата роля в нарушението на правилата на конкуренцията.
- 67 При все това в исковата молба е уточнено, че твърдяното заклеимяване произтичало от обстоятелството, че наложената с Решение C(2007) 5791 глоба на ищеца е била най-високата, въпреки че той бил най-малкият от производителите на плоско стъкло и че неговото участие в картела е било най-кратко. От това ищеца заключава, че в периода между датата на приемане на Решение C(2007) 5791 и решение от 12 ноември 2014 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (C-580/12 P, EU:C:2014:2363), което е намалило размера на наложената му глоба, третите лица са си направили извода, че той носел особена отговорност в картела на пазара на плоското стъкло.

- 68 Така исковата молба предоставя достатъчно ясни и прецизни данни относно твърдяната претърпяна от ищеца неимуществена вреда. Тези данни са позволили на Комисията, от една страна, да схване доводите на ищеца, и от друга страна, да подготви своята защита. Освен това тези данни позволяват също на Общият съд да се произнесе по иска.
- 69 Следователно повдигнато от Комисията възражение за недопустимост, изведено от липсата на яснота и прецизност на исковата молба, що се отнася до искането за поправяне на твърдените неимуществени вреди, трябва да се отхвърли.

5. Заключение относно допустимостта

- 70 Първо, искът за обезщетение на вредите, причинени поради твърдяно нарушение на разумния срок за произнасяне по дело T-82/08, е недопустим в частта му, насочена срещу Съюза, представляван от Комисията.
- 71 Второ, искът за обезщетение на вредите, причинени от предполагаемо достатъчно съществено нарушение на принципа на равно третиране, допуснато от Комисията в Решение C(2007) 5791, е погасен по давност, що се отнася до имуществените и неимуществените вреди, за които се твърди, че са претърпени преди 19 ноември 2010 г.
- 72 За сметка на това исковете за обезщетение на вредите, причинени от твърдяно достатъчно съществено нарушение на принципа на равно третиране, допуснато в решение от 27 септември 2012 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (T-82/08, EU:T:2012:494), и от твърдяно нарушение на разумния срок за произнасяне по дело T-82/08, не са засегнати от погасителната давност.
- 73 Трето, възраженията за недопустимост, изведени от това, че обезщетяването на твърдените пропуснати ползи би обезсилило правните последици на решение, станало окончателно, и възражението за недопустимост, изведено от липсата на яснота и прецизност на исковата молба, що се отнася до искането за обезщетяване на твърдяната неимуществена вреда, трябва да се отхвърлят.

2. По същество

- 74 Член 340, втора алинея ДФЕС предвижда, че в случай на извъндоговорна отговорност Съюзът, в съответствие с основните принципи на правото, които са общи за държавите членки, е длъжен да поправи вредите, причинени от негови институции или служители при изпълнението на техните задължения.
- 75 Съгласно постоянната съдебна практика от член 340, втора алинея ДФЕС следва, че ангажирането на извъндоговорната отговорност на Съюза и осъществяването на правото на поправяне на претърпяна вреда зависят от наличието на група условия, а именно незаконосъобразност на твърдяното поведение на институциите, настъпване на вреда и наличие на причинно-следствена връзка между това поведение и посочената вреда (решения от 29 септември 1982 г., Oleifici Mediterranei/ЕИО, 26/81, EU:C:1982:318, т. 16 и от 9 септември 2008 г., FIAMM и др./Съвет и Комисия, C-120/06 P и C-121/06 P, EU:C:2008:476, т. 106).
- 76 Когато едно от тези условия не е изпълнено, искът трябва да бъде отхвърлен изцяло, без да е нужно да се разглеждат другите условия за извъндоговорна отговорност на Съюза (решение от 14 октомври 1999 г., Atlanta/Европейска общност, C-104/97 P, EU:C:1999:498, т. 65; вж. също в този смисъл решение от 15 септември 1994 г., KYDEP/Съвет и Комисия, C-146/91, EU:C:1994:329, т. 81). Освен това съдът на Съюза не е длъжен да разглежда тези условия в

определен ред (решение от 18 март 2010 г., Trubowest Handel и Makarov/Съвет и Комисия, C-419/08 P, EU:C:2010:147, т. 42; вж. също в този смисъл решение от 9 септември 1999 г., Lucaccioni/Комисия, C-257/98 P, EU:C:1999:402, т. 13).

- 77 В конкретния случай ищецът иска поправянето на вредите, претърпени, първо, поради твърдени достатъчно съществени нарушения на принципа на равно третиране, допуснати в Решение C(2007) 5791 и в решение от 27 септември 2012 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (T-82/08, EU:T:2012:494), и второ, поради твърдяно нарушение на разумния срок за произнасяне по дело T-82/08.

1. По исканията за поправяне на вредите, претърпени от ищеца поради твърдени достатъчно съществени нарушения на принципа на равно третиране, допуснати в Решение C(2007) 5791 и в решение от 27 септември 2012 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (T-82/08)

- 78 Първо, ищецът напомня, че в Решение C(2007) 5791 Комисията е изключила вътрешните продажби на вертикално интегрираните производители на плоско стъкло при изчислението на размера на глобите, наложени на тези производители. Освен това ищецът подчертава, че в решение от 12 ноември 2014 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (C-580/12 P, EU:C:2014:2363), Съдът е отменил Решение C(2007) 5791 поради нарушение на принципа на равно третиране. При тези условия той иска поправянето на вредите, които е претърпял поради твърдяно достатъчно съществено нарушение на принципа на равно третиране, допуснато в Решение C(2007) 5791.

- 79 Второ, ищецът напомня, че с решение от 27 септември 2012 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (T-82/08, EU:T:2012:494) е отхвърлена жалбата му, подадена срещу Решение C(2007) 5791, въпреки че в нея той е поискал да се намали размерът на глобата, наложена му поради дискриминацията, до която е довело изключването на вътрешните продажби при изчисляването на глобата на вертикално интегрираните производители на плоско стъкло. Освен това ищецът подчертава, че с решение от 12 ноември 2014 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (C-580/12 P, EU:C:2014:2363) Съдът е отменил решение от 27 септември 2012 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (T-82/08, EU:T:2012:494) поради нарушение на принципа на равно третиране. При тези условия той иска поправяне на вредите, които е претърпял поради твърдяно достатъчно съществено нарушение на принципа на равно третиране, допуснато в решение от 27 септември 2012 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (T-82/08, EU:T:2012:494).

1) По искането за поправяне на вредите, претърпени поради твърдяно достатъчно съществено нарушение на принципа на равно третиране, допуснато в Решение C(2007) 5791

- 80 Ищецът поддържа, че твърдяното достатъчно съществено нарушение на принципа на равно третиране, допуснато от Комисията в Решение C(2007) 5791, му е причинило имуществени вреди и неимуществена вреда, които трябва да бъдат поправени.

- 81 В тази връзка следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика вредата, за която е поискано обезщетение в производство по иск за извъндоговорна отговорност на Съюза, трябва да бъде реална и сигурна, а това трябва да докаже ищецът (вж. решение от 9 ноември 2006 г., Agraz и др./Комисия, C-243/05 P, EU:C:2006:708, т. 27 и цитираната съдебна практика). Ищецът следва да представи убедителни доказателства както за наличието, така и за размера на вредата, на която се позовава (вж. решение от 16 септември 1997 г., Blackspur DIY и др./Съвет и Комисия, C-362/95 P, EU:C:1997:401, т. 31 и цитираната съдебна практика).

82 Все така от постоянната съдебна практика следва, че поставеното от член 340, втора алинея ДФЕС условие за причинно-следствена връзка се отнася до наличието на достатъчно пряка причинно-следствена връзка между действията на институциите и вредата (решения от 18 март 2010 г., *Trubowest Handel и Макаров/Съвет и Комисия*, C-419/08 P, EU:C:2010:147, т. 53 и от 14 декември 2005 г., *Beamglow/Парламент и др.*, T-383/00, EU:T:2005:453, т. 193; вж. също в този смисъл решение от 4 октомври 1979 г., *Dumortier и др./Съвет*, 64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 и 45/79, EU:C:1979:223, т. 21). В тежест на ищеца е да докаже съществуването на причинно-следствена връзка между укоримото поведение и твърдяната вреда (вж. решение от 30 септември 1998 г., *Coldiretti и др./Съвет и Комисия*, T-149/96, EU:T:1998:228, т. 101 и цитираната съдебна практика).

83 Основателността на искането на ищеца следва да бъде преценена в светлината на тези принципи.

1) По твърдените имуществени вреди и предполагаемата причинно-следствената връзка

84 Ищецът поддържа, че твърдяното достатъчно съществено нарушение на принципа на равно третиране, допуснато в Решение C(2007) 5791, му е причинило две категории имуществени вреди, тоест, първо, вреда, съответстваща на плащането на разходи за банкова гаранция, и второ, вреда, съответстваща на споменатите в точка 24 по-горе пропуснати ползи.

і) Предварителни бележки

85 Когато Комисията съобщава своето Решение C(2007) 5791 на ищеца, тази институция му обръща внимание на това, че ако той започне производство пред Общия съд или пред Съда, няма да се предприемат мерки по събиране на наложената с това решение глоба, докато делото е висящо, стига преди датата на изтичане на срока за плащане да бъдат изпълнени две условия. Съгласно член 86, параграф 5 от Регламент (ЕО, Евратом) № 2342/2002 на Комисията от 23 декември 2002 година относно определянето на подробни правила за прилагането на Регламент (ЕО, Евратом) № 1605/2002 на Съвета относно Финансовия регламент, приложим към общия бюджет на Европейските общности (ОВ L 357, 2002 г., стр. 1; Специално издание на български език, глава 1, том 4, стр. 3), тези две условия са следните: първо — по вземането на Комисията трябва да се начисляват лихви от датата на изтичане на срока за плащане в размер на 5,64 %, второ — до крайния срок за плащане трябва да бъде предоставена приета от Комисията банкова гаранция, покриваща както задължението, така и лихвите или увеличенията му.

86 В исковата си молба, заведена по настоящото дело, ищецът обяснява, че с Решение C(2007) 5791 е осъден да заплати глоба в размер от 148 000 000 EUR. Той поддържа, че на първо време той е платил незабавно сумата от 111 000 000 EUR и е учредил банкова гаранция, за да покрие остатъка от 37 000 000 EUR. Изтъква, че след това той е отменил банковата гаранция с действие на 2 август 2013 г. и е платил на Комисията сумата от 37 000 000 EUR ведно с лихвите за забава по лихвен процент от 5,64 %, или 48 263 003 EUR. Той подчертава, че по-нататък вследствие на решение от 12 ноември 2014 г., *Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия* (C-580/12 P, EU:C:2014:2363), с което размерът на глобата е намален с 44 400 000 EUR, се оказва, че преизчислената глоба от 103 600 000 EUR е била покрита от самото начало с плащането на сумата от 111 000 000 EUR. Вследствие на това Комисията възстановява на ищеца сумата от 55 663 003 EUR ведно с лихвите в размер от 988 620 EUR. Сумата от 55 663 003 EUR е получена при събирането, от една страна, на сумата, изплатена на Комисията вследствие на отмяната на банковата гаранция, тоест 48 263 003 EUR, и от друга страна, сумата от 7 400 000 EUR. Последната сума съответства на платената незабавно сума от 111 000 000 EUR, от която трябва да се извади сумата на дължимата в крайна сметка глоба, тоест 103 600 000 EUR.

ii) *По твърдяното плащане на разходи за банкова гаранция и предполагаемата причинно-следствена връзка*

- 87 Ищецът подчертава, че между 4 март 2008 г., дата, на която започва да действа банковата гаранция, и 2 август 2013 г., дата, на която влиза в сила отмяната на посочената гаранция, той е платил разходи за банкова гаранция в размер общо 1 547 000 EUR. Тези разходи възникнали поради нарушението на принципа на равно третиране. Всъщност, ако Комисията беше определила в самото начало глобата в размер от 103 600 000 EUR в Решение С(2007) 5791, банковата гаранция нямаше изобщо да е необходима. Освен това, ако това становище не бъде възприето, при всички случаи би следвало на ищеца да се предостави обезщетение от 1 268 935 EUR, съответстващо на разходите за банкова гаранция, платени през периода между 12 февруари 2010 г., на която дата е трябвало да бъде произнесено решението на Общият съд по дело Т-82/08, и 2 август 2013 г., на която дата е влязла в сила отмяната на гаранцията.
- 88 Комисията оспорва тези твърдения.
- 89 В конкретния случай следва да се подчертае, че ищецът, който е подал жалба срещу Решение С(2007) 5791, е имал следния избор: или да плати глобата в момента на нейния падеж, при условие че плати, ако са дължими, лихвите за забава по лихвения процент, определен от Комисията в Решение С(2007) 5791, или да поиска спиране на изпълнението на решението в приложение на член 242 ЕО и на член 104 и сл. от Процедурния правилник на Общия съд от 2 май 1991 г., или да учреди банкова гаранция, предназначена да гарантира плащането на глобата и на лихвите за забава в съответствие с условията, определени от Комисията (вж. в този смисъл решения от 14 юли 1995 г., СВ/Комисия, Т-275/94, ЕУ:Т:1995:141, т. 54 и от 21 април 2005 г., Holcim (Deutschland)/Комисия, Т-28/03, ЕУ:Т:2005:139, т. 122).
- 90 Изборът да учреди банкова гаранция за една част от глобата, наложена с Решение С(2007) 5791, и да плати другата част от тази глоба, е бил оставен на свободната преценка на ищеца и не е имал задължителен характер. С други думи, нямало е пречка ищецът да плати целия размер на глобата в срока, определен в Решение С(2007) 5791, въпреки подаването на жалба срещу това решение пред Общият съд (вж. в този смисъл решение от 8 юли 2008 г., Knauf Gips/Комисия, Т-52/03, непубликувано, ЕУ:Т:2008:253, т. 498).
- 91 Както обаче става ясно от исковата молба, след приемането на Решение С(2007) 5791 ищецът е решил да не изпълни изцяло задължението си за незабавно плащане на глобата, а да учреди банкова гаранция за една част от глобата в съответствие с предоставената от Комисията възможност.
- 92 Следователно ищецът не би могъл валидно да поддържа, че разходите за банкова гаранция, които е платил, произтичат пряко от незаконосъобразността на Решение С(2007) 5791. Всъщност изтъкнатата от него вреда произтича пряко и по решаващ начин от собствения му избор, направен след приемането на Решение С(2007) 5791, да не изпълни задължението си да изплати пълния размер на глобата. Ако ищецът беше избрал да плати незабавно пълния размер на глобата, той щеше да избегне плащането на разходите за банкова гаранция върху неплатената част от глобата (вж. в този смисъл решение от 21 април 2005 г., Holcim (Deutschland)/Комисия, Т-28/03, ЕУ:Т:2005:139, т. 123 и 124; определения от 12 декември 2007 г., Atlantic Container Line и др./Комисия, Т-113/04, непубликувано, ЕУ:Т:2007:377, т. 38 и от 4 септември 2009 г., Inalca и Cremonini/Комисия, Т-174/06, непубликувано, ЕУ:Т:2009:306, т. 91 и 92).
- 93 При това положение, без да е необходимо произнасяне по довода на Комисията, изведен от евентуален принос на ищеца за неговото увреждане, наличието на достатъчна пряка причинно-следствена връзка между твърдяното достатъчно съществено нарушение на принципа на равно третиране, допуснато в Решение С(2007) 5791, и плащането на разходите за банкова гаранция трябва да се отхвърли.

94 Вследствие на това искането за поправка на твърдяната имуществена вреда, състояща се в плащането на разходи за банкова гаранция, поради твърдяно достатъчно съществено нарушение на принципа на равно третиране, допуснато в Решение С(2007) 5791, трябва да се отхвърли.

iii) По твърдените пропуснати ползи и предполагаемата причинно-следствена връзка

95 Най-напред, ищецът обяснява, че лихвите, възстановени от Комисията върху частта от глобата, която в крайна сметка е обявена за недължима в решение от 12 ноември 2014 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (С-580/12 Р, ЕУ:С:2014:2363), възлизат на 988 620 EUR за целия период от март 2008 г. до ноември 2014 г.

96 По-нататък, ищецът изтъква, че размерът на тези лихви е много по-нисък от приходите, които той е можел да извлече, ако вместо да плаща на Комисията сумата, която в крайна сметка е обявена за недължима от Съда, я беше инвестирал в своите дейности. В подкрепа на това твърдение ищецът представя доклада на одиторско-правна кантора, изчислила среднопретеглената цена на неговия капитал. Използването на среднопретеглената цена на капитала се основава на факта, че дружество трябва да печели най-малко цената на своя капитал, който е минималната производителност, която инвеститорите изискват, за да инвестират в това дружество, а не в друго. В приложение обаче на средния размер на крайните стойности на среднопретеглената цена на капитала на ищеца, определен по този начин на сумата от 7 400 000 EUR в периода между 4 март 2008 г. и 27 юли 2013 г., а след това на 48 263 003 EUR в периода между 27 юли 2013 г. и 12 ноември 2014 г., ищецът е щял да спечели поне 10 281 000 EUR. Така, доколкото изплатените от Комисията през декември 2014 г. лихви възлизали на около 989 000 EUR, от това следва, че ищецът е пропуснал ползи от 9 292 000 EUR.

97 Накрая, безспорно е, че тази пропусната полза е щяла да се избегне, ако в Решение С(2007) 5791 не беше допуснато нарушението на принципа на равно третиране.

98 Комисията оспорва тези твърдения.

99 В това отношение следва да се подчертае, че в рамките на предвидените в член 89 от Процедурния правилник процесуално-организационни действия Общият съд е поискал от ищеца да представи писмени доказателства, за да докаже, че е платил на Комисията сумата от 111 000 000 EUR през март 2008 г. и сумата от 48 263 003 EUR през юли 2013 г., както той претендира в исковата молба.

100 Първо, от документите, представени от ищеца в отговор на това искане, обаче става ясно, че дружеството Guardian Industries, а не ищеца, е платило 20 000 000 EUR на Комисията през 2008 г.

101 Второ, представените от ищеца документи показват, че наистина през март 2008 г. той е платил сумата от 91 000 000 EUR на Комисията. При все това преди това плащане, тоест още януари 2008 г., ищецът е сключил споразумение със всяко от своите седем действащи дъщерни дружества, предвиждащо, че всяко от тях, считано от 31 декември 2007 г. и от счетоводна и финансова гледна точка, ще понесе една част от размера на наложената с Решение С(2007) 5791 глоба. Освен това с тези сключени през декември 2008 г. споразумения между ищеца и неговите дъщерни дружества е направено окончателното разпределение между всяко от посочените дъщерни дружества на платената от ищеца сума от 91 000 000 EUR.

102 Трето, представените от ищеца документи показват, че през юли 2013 г. всяко от седемте действащи дъщерни дружества на ищеца е платило направо на Комисията една част от сумата от 48 263 003 EUR.

- 103 От това следва, че ищецът не е понесъл лично тежестта, свързана с плащането на наложената с Решение С(2007) 5791 глоба. Следователно ищецът явно не може да претендира, че е понесъл реална и сигурна вреда, състояща се в разликата между, от една страна, възстановените от Комисията лихви върху частта от сумата на глобата, която крайна сметка е обявена за недължима от Съда в решение от 12 ноември 2014 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (С-580/12 Р, ЕУ:С:2014:2363), и от друга страна, доходите, които той е можел да извлече, ако вместо да плаща разглежданата сума на Комисията, я беше инвестирал в своята дейност.
- 104 Този извод не се оспорва с довода, изтъкнат от ищеца и изведен, от една страна, от това че в Решение С(2007) 5791 Guardian е разглеждано като едно-единствено предприятие, и от друга страна, от това, че всички суми са заплатени от образувания, принадлежащи на предприятието Guardian.
- 105 Всъщност, първо, ищецът не представя никакъв документ, който го оправомощава да представлява в рамките на настоящия иск своите седем действащи дъщерни дружества, всяко от които е понесло една част от наложената с Решение С(2007) 5791 глоба.
- 106 Второ, ищецът освен това не представя документ, който го оправомощава да представлява в рамките на настоящия иск Guardian Industries. В тази връзка ищецът не може да се позовава на вътрешен меморандум с дата от 15 ноември 2015 г., който му е бил отправен от Guardian Industries. Всъщност този меморандум не е подписан от законовите представители на Guardian Industries. Освен това той не предвижда никакво изрично оправомощаване на ищеца да представлява Guardian Industries в рамките на настоящото производство. Всъщност в този меморандум се предвижда само, че ако ищецът получи обезщетение за разходите за банкова гаранция, той би платил на Guardian Industries 18 % от това обезщетение. Накрая, следва да се добави, че споразумението относно подялбата на отговорност, сключено между Guardian Industries и ищеца през март 2008 г., не е релевантно в конкретния случай, доколкото то се отнася до плащането на наложената от Комисията глоба, а не до настоящия иск за обезщетение.
- 107 При това положение искането за поправка на пропуснатите ползи, претърпени от ищеца поради твърдяно достатъчно съществено нарушение на принципа на равно третиране, допуснато в Решение С(2007) 5791, трябва да се отхвърли.

2) По твърдените неимуществени вреди и предполагаемата причинно-следствена връзка

- 108 Ищецът поддържа, че в периода от 28 ноември 2007 г., дата на Решение С(2007) 5791, до 12 ноември 2014, дата на решение Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (С-580/12 Р, ЕУ:С:2014:2363), допуснатото в първото решение нарушение на принципа на равно третиране е създавало погрешно впечатление относно неговата роля в нарушението. Това накърняване на репутацията трябва да се поправи като се предостави обезщетение, съответстващо на 10 % от размера на глобата, която първоначално е била наложена на ищеца.
- 109 Комисията оспорва тези твърдения.
- 110 В това отношение следва да се отбележи, че изтъкнатото накърняване на репутацията не е свързано с погрешното впечатление, че ищецът е участвал в нарушение на правилата на конкуренцията. Впрочем подадената жалба до Общия съд по дело T-82/08 е целяла единствено частичната отмяна на Решение С(2007) 5791. Освен това в рамките на жалбата, подадена по делото, приключило с решение от 12 ноември 2014 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (С-580/12 Р, ЕУ:С:2014:2363), ищецът не е оспорил съображенията на Общия съд, въз основа на които последният е отхвърлил посоченото искане за частична отмяна.

- 111 Така твърдяното накърняване на репутацията се изразявало единствено в това, че Решение С(2007) 5791 е създадо погрешно впечатление относно ролята на ищеца в нарушението, в което той действително е участвал. Това погрешно впечатление произтичало от факта, че наложената му глоба била по-голяма по размер от тази на другите участници в нарушението (вж. т. 67 по-горе).
- 112 Първо, доводите на ищеца обаче не са подкрепени с доказателства, удостоверяващи, че с тежестта си твърдяното достатъчно съществено нарушение на принципа на равно третиране, допуснато в Решение С(2007) 5791, е можело да има отражение върху неговата репутация, надхвърлящо отражението, свързано с неговото участие в картела.
- 113 При тези условия ищецът не доказва, че твърдяното достатъчно съществено нарушение на принципа на равно третиране, допуснато в Решение С(2007) 5791, е било от естество да накърни неговата репутация.
- 114 Второ, ако се допусне, че твърдяното достатъчно съществено нарушение на принципа на равно третиране, допуснато в Решение С(2007) 5791 при изчислението на размера на наложената на ищеца глоба, е накърнило неговата репутация, би трябвало да се констатира, че с оглед на естеството и тежестта на това нарушение претърпяната от ищеца неимуществена вреда е била поправена в достатъчна степен с отмяната на посоченото решение и с намаляването на размера на глобата, постановено от Съда в решение от 12 ноември 2014 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (С-580/12 Р, ЕУ:С:2014:2363). Това е така, още повече че, от една страна, ищецът е могъл да се позове на подаването на жалба срещу Решение С(2007) 5791, и от друга страна, за решение от 12 ноември 2014 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (С-580/12 Р, ЕУ:С:2014:2363) е направено прессъобщение в деня на неговото произнасяне, в което е посочено, че съдът на Съюза в крайна сметка е намалил от 148 000 000 EUR на 103 600 000 EUR размера на глобата, наложена на ищеца за неговата роля в картела на плоското стъкло.
- 115 При това положение искането за поправяне на неимуществените вреди, причинени на ищеца поради твърдяно достатъчно съществено нарушение на принципа на равно третиране, допуснато в Решение С(2007) 5791, трябва да се отхвърли.
- 116 Ето защо в приложение на посочената в точка 76 по-горе съдебна практика искането за поправяне на твърдените вреди, причинени от предполагаемо съществено нарушение на принципа на равно третиране, допуснато в Решение С(2007) 5791, трябва да се отхвърли в неговата цялост.

2) По искането за поправяне на вредите, претърпени поради твърдяно достатъчно съществено нарушение на принципа на равно третиране, допуснато в решение от 27 септември 2012 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (Т-82/08)

- 117 Ищецът поддържа, че грешката, допусната в решение от 27 септември 2012 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (Т-82/08, ЕУ:Т:2012:494), е част от фактическия състав на достатъчно съществено нарушение на принципа на равно третиране и че посоченото нарушение му е причинило вреди.
- 118 Всъщност, най-напред, било безспорно, че решение на Общият съд може да ангажира извъндоговорната отговорност на Съюза. От една страна, Съдът признал правото на ищец да получи обезщетение в случай на нарушение на разумния срок за произнасяне. От друга страна, тази отговорност била израз на практиката на Съда, според която юрисдикциите на държава членка могат да ангажират отговорността на тази държава, когато те лишават ищец или жалбоподател от право, което той черпи от правото на Съюза (решение от 30 септември 2003 г., Köbler, С-224/01, ЕУ:С:2003:513).

- 119 По-нататък, Общият съд не разполагал със свобода на преценка, нито имал възможността да потвърди, както е направил, изключването на вътрешните продажби, посочено в Решение С(2007) 5791, след като това поставяло в по-неблагоприятно положение единствения адресат на това решение, който не бил вертикално интегриран, тоест ищеца.
- 120 Накрая, с оглед на установена съдебна практика относно задължението да се вземат предвид вътрешните продажби, било безспорно, че решение от 27 септември 2012 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (T-82/08, EU:T:2012:494) е нарушило по очевиден начин принципа на равно третиране.
- 121 Съдът на Европейския съюз оспорва тези твърдения.
- 122 В това отношение следва да се подчертае, че отговорността на Съюза не може да се ангажира поради съдържанието на съдебно решение, което не е било постановено от юрисдикция на Съюза, действаща като последна инстанция, и което следователно може да бъде обжалвано.
- 123 Впрочем в конкретния случай допуснатата в решение от 27 септември 2012 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (T-82/08, EU:T:2012:494) грешка е била поправена от Съда в решение от 12 ноември 2014 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (C-580/12 P, EU:C:2014:2363) вследствие на упражняването на правните средства за защита от ищеца.
- 124 При все това е важно да се уточни, че направената в точка 122 по-горе преценка не засяга възможността за ищец да потърси в изключителни случаи отговорността на Съюза поради сериозни нарушения при упражняването на съдебните функции, по-конкретно от процесуално или административно естество, засягащи дейността на юрисдикция на Съюза. Подобни нарушения обаче не са изтъкнати от ищеца в рамките на настоящото искане, свързано със съдържанието на съдебно решение.
- 125 Поради това искането за поправяне на твърдените вреди, причинени от предполагаемо достатъчно съществено нарушение на принципа на равно третиране, допуснато в решение от 27 септември 2012 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (T-82/08, EU:T:2012:494), трябва да се отхвърли.
- 126 С оглед на всичко гореизложено исканията за поправяне на вредите, които ищецът твърди, че е претърпял, от една страна, поради твърдяно достатъчно съществено нарушение на принципа на равно третиране, допуснато в Решение С(2007) 5791, и от друга страна, поради твърдяно достатъчно съществено нарушение на принципа на равно третиране, допуснато в решение от 27 септември 2012 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (T-82/08, EU:T:2012:494), трябва да се отхвърлят.

2. По искането за поправяне на вредите, претърпени поради твърдяно нарушение на разумния срок за произнасяне по дело T-82/08

- 127 Първо, ищецът поддържа, че продължителността на производството по дело T-82/08 е нарушила разумния срок за произнасяне. Второ, той твърди, че това нарушение му е причинило вреди, които трябва да се поправят.

1) По твърдяното нарушение на разумния срок за произнасяне по дело T-82/08

- 128 Ищецът сочи, че продължителността на производството по дело T-82/08 е превишила разумния срок за произнасяне, което е част от фактическия състав на достатъчно съществено нарушение на правна норма на Съюза, с която се предоставят права на частноправните субекти.

- 129 Съдът на Европейския съюз оспорва тези твърдения. Всъщност, първо, не би могло да се счита, че решение от 12 ноември 2014 г., *Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (C-580/12 P, EU:C:2014:2363)* е решило окончателно въпроса за наличието на нарушение на разумния срок за произнасяне. Второ, твърдението на ищеца, че разумният срок за произнасяне по дело T-82/08 е от две години, било напълно нереалистично с оглед на средната продължителност на производствата пред Общият съд, констатирана между 2006 г. и 2010 г. по делата, свързани с правото на конкуренцията. Трето, разумният характер на срок за произнасяне не можел да се преценява въз основа на продължителност с фиксиран размер, и трябвало да се преценява в зависимост от присъщите на всяко дело обстоятелства и в частност с оглед на евентуалното наличие на необичайно дълъг период на бездействие. Четвърто, що се отнася до времето, изтекло между края на писмената фаза на производството и началото на устната фаза на същото, евентуалният период на необяснимо бездействие при разглеждането на дело T-82/08 бил много по-ограничен, отколкото твърди ищецът. Всъщност времето от 3 години и 5 месеца, изтекло от края на писмената фаза на производството до започването на устната му фаза по дело T-82/08, надвишило само с 11 месеца средната продължителност на този етап от производствата, наблюдавана между 2008 г. и 2011 г. по делата във връзка с прилагането на правото на конкуренцията. Освен това трябвало да се вземе предвид сложността на делата в сферата на конкуренцията, многоезичната среда, в която действа Съдът на Европейския съюз, и ограничената продължителност на мандата на съдиите.
- 130 Следва да се подчертае, че член 47, втора алинея от Хартата на основните права на Европейския съюз предвижда по-конкретно че „[в]секи има право неговото дело да бъде гледано справедливо и публично в разумен срок от независим и безпристрастен съд, предварително създаден със закон“.
- 131 В случая, както правилно подчертава Съдът в решение от 12 ноември 2014 г., *Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (C-580/12P, EU:C:2014:2363)*, от внимателното запознаване с преписката по дело T-82/08 е видно, че нито едно от обстоятелствата по това дело не може да оправдае продължителността на производството по него, която възлиза на близо 4 години и 7 месеца.
- 132 На първо място, трябва да се припомни, че спорът по дело T-82/08 се отнася до наличието на нарушение на правилата за конкуренция и че в съответствие със съдебната практика предвид големия брой заинтересовани лица и засегнатите финансови интереси, основното изискване за правна сигурност в полза на икономическите оператори, както и целта за гарантиране на ненарушената конкуренция на вътрешния пазар са от съществен интерес не само за самия жалбоподател и неговите конкуренти, но и за третите лица (решение от 16 юли 2009 г., *Der Grüne Punkt — Duales System Deutschland/Комисия, C-385/07 P, EU:C:2009:456*, т. 186).
- 133 На второ място, следва да се констатира, че по дело T-82/08 са изминали около 3 години и 5 месеца, тоест 41 месеца, между, от една страна, края на писмената фаза на производството, отбелязан с внасянето на писмо на 3 юли 2008 г., с което ищецът информира Общия съд, че отказва да представи реплика, и от друга страна, започването на устната фаза на производството на 13 декември 2011 г.
- 134 По-специално разумният характер на този период зависи от сложността на спора, както и от поведението на страните и наличието на насрещни искания в хода на производството.
- 135 Що се отнася до сложността на спора, най-напред, продължителност от 15 месеца между края на писмената фаза на производството и началото на устната му фаза по принцип е подходящ срок за гледането на дела, свързани с прилагането на правото в областта на конкуренцията, каквото е дело T-82/08. По-нататък, паралелното разглеждане на свързани дела не може да оправдае в конкретния случай удължаване на периода между края на писмената фаза на производството и началото на устната му фаза. Накрая, степента на фактическата, правна и процесуална сложност

на дело T-82/08 не обосновава прилагане на по-дълга продължителност в случая. В това отношение следва по-специално да се отбележи, че между края на писмената му фаза и началото на устната му фаза производството не е нито спирано, нито забавяно от Общия съд с някакво процесуално-организационно действие (вж. в този смисъл решение от 10 януари 2017 г., Gascogne Sack Deutschland и Gascogne/Европейски съюз, T-577/14, EU:T:2017:1, т. 65—74).

- 136 Що се отнася до поведението на страните и наличието на насрещни искания в хода на производството, времето, изтекло между края на писмената фаза и началото на устната фаза на производството по дело T-82/08, по никакъв начин не е било повлияно от подобно поведение или наличието на подобни насрещни искания.
- 137 При това положение, с оглед на обстоятелствата по дело T-82/08, следва да се приеме, че периодът от 41 месеца, изтекъл между края на писмената фаза и началото на устната фаза на производството, показва наличието период на необосновано бездействие, продължил 26 месеца.
- 138 На трето място, при разглеждането на преписката по дело T-82/08 не е открито никакво обстоятелство, позволяващо да се направи извод за наличието на период на необосновано бездействие, от една страна, в периода между датата на внасяне на жалбата и края на писмената фаза на производството, и от друга страна, в периода между започването на устната фаза на производството и обявяването на решение от 27 септември 2012 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (T-82/08, непубликувано, EU:T:2012:494).
- 139 От това следва, че производството, следвано по дело T-82/08 и приключило с обявяването на решение от 27 септември 2012 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (T-82/08, EU:T:2012:494), е нарушило член 47, втора алинея от Хартата на основните права, тъй като е надвишило с 26 месеца разумния срок за произнасяне, което представлява достатъчно съществено нарушение на правна норма на Съюза, с която се предоставят права на частноправните субекти.

2) По твърдените вреди и предполагаемата причинно-следствена връзка

- 140 Ищецът поддържа, че нарушението на разумния срок за произнасяне по дело T-82/08 му е причинило имуществени вреди и неимуществена вреда в периода между 12 февруари 2010 г., датата, на която е трябвало да се произнесе решението на Общия съд, и 27 септември 2012 г., дата, на която това решение действително е произнесено.
- 141 Основателността на тези твърдения следва да се прецени с оглед на посочената в точки 81 и 82 по-горе съдебна практика.

1) По твърдяната неимуществена вреда и предполагаемата причинно-следствена връзка

- 142 Първо, ищецът поддържа, че неговата репутация е накърнена в размер от 14 800 000 EUR поради това, че между 12 февруари 2010 г. и 27 септември 2012 г. е бил погрешно считан за носещ завишена отговорност за нарушението, санкционирано в Решение С(2007) 5791 (вж. т. 67 по-горе). Второ, допуснато от Комисията в Решение С(2007) 5791 нарушение на принципа на равно третиране било утежнено в периода от 12 февруари 2010 г. до 27 септември 2012 г., през който не е бил спазен разумният срок за произнасяне по дело T-82/08. Трето, съгласно практиката на Европейския съд по правата на човека съществува солидна, макар и оборима презумпция, че прекомерната продължителност на производство причинява неимуществена вреда. Четвърто, претърпяната от ищеца вреда би трябвало да се оцени на 10 % от размера на глобата, която му е била първоначално наложена с Решение С(2007) 5791. Всъщност, от една страна, обезщетението, което той може да претендира, би трябвало да се свърже с размера на

глобата, която му е била наложена по време на нарушението на разумния срок за произнасяне. От друга страна, размерът на глобата от 5 %, възприет от Общият съд по някои дела, отнасящи се до нарушение на разумния срок от Комисията, бил твърде нисък.

- 143 Съдът на Европейския съюз оспорва тези твърдения. При условията на евентуалност той изтъква, че поправимата неимуществена вреда трябва да се оцени на максимум 5 000 EUR.
- 144 В конкретния случай, първо, ако се предположи, че с доводите си ищецът поддържа, че е бил възприеман по-дълго време като носещ особена отговорност за нарушението поради превишаването на разумния срок за произнасяне по дело T-82/08, тези доводи не се подкрепят от доказателства, които да показват, че с тежестта си нарушението на разумния срок за произнасяне е могло да има по-голямо отражение върху неговата репутация отколкото отражението, причинено с Решение C(2007) 5791.
- 145 При това положение ищецът не доказва, че нарушаването на разумния срок за произнасяне по дело T-82/08 е било от естество да му причини твърдяното накърняване на репутацията.
- 146 Второ и при всички положения, направената в точка 139 по-горе констатация за нарушението на разумния срок за произнасяне била достатъчна, с оглед на предмета и тежестта на това нарушение, да поправи твърдяното от ищеца накърняване на репутацията.
- 147 С оглед на гореизложеното ищецът не доказва, че нарушението на разумния срок за произнасяне по дело T-82/08 е било от естество да причини накърняване на неговата репутация и при всички случаи направената в точка 139 по-горе констатация за нарушението на разумния срок за произнасяне, е била достатъчна, с оглед на предмета и тежестта на това нарушение, да поправи твърдяното от ищеца накърняване на репутацията.
- 148 Следователно искането за поправяне на твърдяното накърняване на репутацията на ищеца трябва да се отхвърли.

2) По твърдените имуществени вреди и предполагаемата причинно-следствената връзка

- 149 Ищецът поддържа, че нарушението на разумния срок за произнасяне му е причинило два вида имуществени вреди в периода между 12 февруари 2010 г. и 27 септември 2012 г., тоест, първо, вреда, съответстваща на плащането на допълнителни разходи за банкова гаранция, и второ, вреда, съответстваща на спомената в точка 24 по-горе пропусната полза.
- 150 Твърдените от ищеца имуществени вреди и предполагаемата причинно-следствена връзка между тях и нарушението на разумния срок за произнасяне по дело T-82/08 следва да се разгледат с оглед на предварителните бележки, направени в точки 85 и 86 по-горе.

і) По твърдените пропуснати ползи и предполагаемата причинно-следствена връзка

- 151 Най-напред, ищецът обяснява, че възстановените от Комисията лихви вследствие на решение от 12 ноември 2014 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (C-580/12 P, EU:C:2014:2363) са възлезли на 224 000 EUR за периода между 12 февруари 2010 г. и 27 септември 2012 г. По-нататък, в приложение на средния размер на крайните стойности на среднопретеглената цена на неговия капитал, определена в точка 96 по-горе на 7 400 000 EUR, ищецът поддържа, че в периода между 12 февруари 2010 г. и 27 септември 2012 г. е щял да спечели най-малко 1 895 000 EUR. По този начин, доколкото платените от Комисията лихви възлизали на 224 000 EUR, ищецът претърпял пропуснати ползи от 1 671 000 EUR. Накрая, нарушението на разумния срок за произнасяне било достатъчно пряката и определяща причина за твърдяната от ищеца пропусната полза. Всъщност, ако по дело T-82/08 беше спазен разумния срок за

произнасяне, ищецът е щял да разполага по-рано със сумите, които Съдът в крайна сметка е обявил за недължими в решение от 12 ноември 2014 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (C-580/12 P, EU:C:2014:2363).

152 Съдът на Европейския съюз оспорва тези твърдения.

153 В това отношение от точки 99—103 по-горе следва, че ищецът не е понесъл лично тежестта, свързана с плащането на наложената с Решение C(2007) 5791 глоба. Следователно ищецът явно не може да претендира, че в периода между 12 февруари 2010 г. и 27 септември 2012 г. е понесъл реална и сигурна вреда, състояща се в разликата между, от една страна, възстановените от Комисията лихви върху частта от глобата, която в крайна сметка е обявена от Съда за недължима с решение от 12 ноември 2014 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (C-580/12 P, EU:C:2014:2363), и от друга страна, приходите, които е можел да извлече, ако вместо да плаща разглежданата сума на Комисията, я беше инвестирал в своите дейности.

154 При това положение в приложение на споменатата в точка 76 по-горе съдебна практика искането за поправяне на твърденията от ищеца пропуснати ползи трябва да се отхвърли, без да е необходимо да се преценява наличието на предполагаема причинно-следствена връзка.

ii) По твърдяното плащане на разходи за банкова гаранция и предполагаемата причинно-следствена връзка

155 Ищецът иска поправянето на вредата, която е претърпял поради плащането на допълнителни разходи за банкова гаранция през периода между 12 февруари 2010 г. и 27 септември 2012 г.

156 Съдът на Европейския съюз изтъква, че ищецът не доказва да е налице достатъчно пряка причинно-следствена връзка между, от една страна, разходите за банкова гаранция, платени в периода между 12 февруари 2010 г. и 27 септември 2012 г., и от друга страна, твърдяното нарушение на разумния срок за произнасяне. Всъщност, най-напред, тази имуществена вреда произтичала от собствения избор на ищеца да не изпълни незабавно задължението си за плащане на пълния размер на глобата. По-нататък, с оглед на доминиращото в правото на Съюза определение на причинно-следствената връзка, наличието на причинно-следствена връзка не можело да се докаже само въз основа на констатацията, че ако беше спазен разумния срок за произнасяне, ищецът нямаше да е длъжен да плаща разходите за банкова гаранция за времето след изтичането на този срок. Накрая, дори ако се предположи, че трябва да се приложи предложената от ищеца дефиниция на причинно-следствената връзка, обстоятелството, че той е отменил гаранцията на 2 август 2013 г., или 10 месеца след произнасянето на решението от 27 септември 2012 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (T-82/08, EU:T:2012:494) и 16 месеца преди произнасянето на решение от 12 ноември 2014 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (C-580/12P, EU:C:2014:2363), потвърждавало липсата на пряка връзка между продължителността от време, през което ищецът е предоставил банкова гаранция, и каквото и да е забавяне в разглеждането на дело T-82/08.

157 В това отношение, на първо място, следва да се отбележи, че в исковата молба ищецът поддържа, че в периода между 12 февруари 2010 г. и 27 септември 2012 г. е платил разходи за банкова гаранция в размер от 936 000 EUR. В подкрепа на искането си той представя банков документ с разбивка на комисионите, плащани всяко тримесечие на банка през цялата продължителност на производството по дело T-82/08.

158 При все това в отговор на искане, направено от Общия съд в рамките на предвидените в член 89 от Процедурния правилник процесуално-организационни действия ищецът е уточнил, че са му били фактурирани 82 % от споменатите в исковата молба разходи за банкова гаранция, а 18 % от тях са били фактурирани на Guardian Industries.

- 159 Оттук следва, че ищецът доказва единствено, че е претърпял реална и сигурна вреда, състояща се в плащането на 82 % от разходите за банкова гаранция през периода след надхвърлянето на разумния срок за произнасяне по дело T-82/08. Освен това и както става ясно от точка 106 по-горе, ищецът не доказва, че е бил оправомощен да представлява Guardian Industries в рамките на настоящото производство.
- 160 На второ място, налице е причинно-следствена връзка между нарушението на разумния срок за произнасяне по дело T-82/08 и настъпването на вредата, претърпяна от ищеца поради плащането на разходите за банкова гаранция през периода след надхвърлянето на разумния срок за произнасяне. Освен това в конкретния случай следва да се отбележи, първо, че в момента, в който ищецът е подал жалбата си по дело T-82/08, 12 февруари 2008 г., и в момента, в който той е учредил банкова гаранция през февруари 2008 г., с действие от 4 март 2008 г., нарушението на разумния срок за произнасяне не е било предвидимо. Нещо повече, ищецът е можел основателно да очаква жалбата му по това дело да бъде разгледана в разумен срок. Второ, надхвърлянето на разумния срок за произнасяне по дело T-82/08 е настъпило след първоначалното решение на ищеца да учреди банкова гаранция. По този начин връзката между надхвърлянето на разумния срок за произнасяне и плащането на разходи за банкова гаранция през периода, съответстващ на това надхвърляне, не е могла да бъде прекъсната с първоначалния избор на ищеца да не плати незабавно една част от наложената с Решение C(2007) 5791 глоба и да учреди банкова гаранция (вж. в този смисъл решение от 10 януари 2017 г., Gascogne Sack Deutschland и Gascogne/Европейски съюз, T-577/14, EU:T:2017:1, т. 115—121).
- 161 Следва, че е налице достатъчно пряка причинно-следствена връзка между нарушението на разумния срок за произнасяне по дело T-82/08 и вредата, която ищецът е претърпял поради плащането на разходите за банкова гаранция през периода след надхвърлянето на този разумен срок.

iii) По оценката на претърпяната вреда

- 162 На първо място, трябва да се припомни, че продължителността на производството по дело T-82/08 е надхвърлила с 26 месеца разумния срок за произнасяне по това дело (вж. т. 134—139 по-горе).

163 На второ място, от представените от ищеца доказателства следва, че през периода от 26 месеца преди произнасянето на решение от 27 септември 2012 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (T-82/08, EU:T:2012:494) той е платил лично разходите за банкова гаранция по тримесечия, както следва:

Тримесечия	Платени разходи за гаранция (EUR)	Продължителност, за която може да се плати обезщетение (в месеци)	Подлежаща на обезщетение вреда (EUR)
3/2010	72 523,66	2	48 349,11
4/2010	72 523,66	3	72 523,66
1/2011	48 874,64 + 23 137,15	3	72 011,79
2/2011	75 195,73	3	75 195,73
3/2011	76 022,06	3	76 022,06
4/2011	76 022,06	3	76 022,06
1/2012	52 884,91 + 23 337,53	3	76 222,44
2/2012	78 656,11	3	78 656,11
3/2012	79 520,47	3	79 520,47
		Общо	654 523,43

164 От това следва, че през периода от 26 месеца преди произнасянето на решение от 27 септември 2012 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (T-82/08, EU:T:2012:494) платените от ищеца разходи за банкова гаранция възлизат на 654 523,43 EUR.

165 С оглед на гореизложеното на ищеца следва да бъде предоставено обезщетение в размер от 654 523,43 EUR за поправяне на имуществената вреда, която му е нанесло нарушението на разумния срок за произнасяне по дело T-82/08 и която се изразява в плащането на допълнителни разходи за банкова гаранция.

3) По лихвите

166 Ищецът иска от Общия съд да начисли лихви върху сумата на обезщетението, което може да му предостави, считано от 12 февруари 2010 г., по средния лихвен процент, прилаган от ЕЦБ към меродавния момент за основните ѝ операции по рефинансиране, увеличен с два процентни пункта.

167 В тази връзка трябва да се направи разграничение между компенсаторните и мораторните лихви (решение от 27 януари 2000 г., Mulder и др./Съвет и Комисия, C-104/89 и C-37/90, EU:C:2000:38, т. 55).

168 На първо място, що се отнася до компенсаторните лихви, върху дължимото на ищеца обезщетение за поправяне на неговата имуществена вреда може да се начислят подобни лихви за периода между 27 юли 2010 г., или 26 месеца преди произнасянето на решение от 27 септември 2012 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (T-82/08, EU:T:2012:494), и датата на произнасяне на настоящото решение. Освен това, доколкото ищецът не е привел никакво доказателство, позволяващо да се установи, че разходите за банкова гаранция, които е платил между 27 юли 2010 г. и 27 септември 2012 г., са могли да носят лихви в размера на

прилаганата от ЕЦБ към основните ѝ операции по рефинансиране лихва, увеличена с два процентни пункта, следва да се приеме, че обезценяването на парите, свързано с изтичането на времето, е отразено в годишния процент на инфлацията, установен за съответния период от Евростат (Статистическата служба на Европейския съюз) в държавата членка на установяване на ищеца в рамките на направеното от него искане (вж. в този смисъл решение от 10 януари 2017 г., *Gascogne Sack Deutschland* и *Gascogne/Европейски съюз*, T-577/14, EU:T:2017:1, т. 168—177 и цитираната съдебна практика).

169 На второ място, що се отнася до мораторните лихви, посоченото в точка 165 по-горе обезщетение, включително начислените върху него компенсаторни лихви, трябва да се увеличи с мораторните лихви, считано от обявяването на настоящото решение до окончателното им изплащане. Освен това размерът на мораторните лихви е лихвеният процент, определен от ЕЦБ за нейните основни операции по рефинансиране, увеличен с два процентни пункта, съгласно поисканото от ищеца (вж. в този смисъл решение от 10 януари 2017 г., *Gascogne Sack Deutschland* и *Gascogne/Европейски съюз*, T-577/14, EU:T:2017:1, т. 178—182 и цитираната съдебна практика).

4) Извод относно размера на обезщетението и относно лихвите

170 С оглед на всичко гореизложено настоящият иск трябва да се уважи в частта му относно поправянето на претърпените от ищеца вреди поради нарушението на разумния срок за произнасяне по дело T-82/08.

171 Дължимото на ищеца обезщетение за поправяне на претърпяната от него вреда поради плащането на допълнителни разходи за банкова гаранция възлиза на 654 523,43 EUR, увеличено с компенсаторни лихви, считано от 27 юли 2010 г. до обявяване на настоящото решение, в размер на годишния процент на инфлацията, установен от Евростат в държавата членка, в която е установено това дружество.

172 Размерът на посоченото в точка 171 по-горе обезщетение, включително начислените върху него компенсаторни лихви, се увеличава с мораторните лихви при условията, посочени в точка 169 по-горе.

173 Отхвърля се искът в останалата му част.

IV. По съдебните разноски

174 Съгласно член 134, параграф 1 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.

175 В конкретния случай не се уважават насочените срещу Съюза, представляван от Комисията, искания на ищеца за поправяне на вредите. Следователно ищецът следва да се осъди да понесе съдебните разноски, направени от Съюза, представляван от Комисията.

176 Съгласно член 134, параграф 3 от Процедурния правилник всяка страна понася направените от нея съдебни разноски, ако страните са загубили по едно или няколко от предявените основания. Общият съд обаче може да реши една от страните да понесе, наред с направените от нея съдебни разноски, и част от съдебните разноски на другата страна, ако обстоятелствата по делото оправдават това.

177 В конкретния случай ищецът печели частично делото, като са удовлетворени исканията му, насочени срещу Съюза, представляван от Съда на Европейския съюз. Същевременно той е загубил делото по отношение на голяма част от исканото обезщетение. При тези условия и с

оглед на всички обстоятелства по спора следва да се постанови, че ищецът, от една страна, и Съюзът, представляван от Съда на Европейския съюз, от друга страна, понесат направените от тях съдебни разноски.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (трети разширен състав)

реши:

- 1) **Осъжда Европейския съюз, представляван от Съда на Европейския съюз, да заплати на Guardian Europe Sàrl обезщетение в размер на 654 523,43 EUR за претърпяната от това дружество имуществена вреда поради нарушението на разумния срок за произнасяне по делото, приключило с решение от 27 септември 2012 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (T-82/08, EU:T:2012:494). От 27 юли 2010 г. до обявяването на настоящото решение това обезщетение се преизчислява с компенсаторни лихви в размер на годишния процент на инфлацията, установен за съответния период от Евростат (Статистическа служба на Европейския съюз) в държавата членка, в която това дружество е установено.**
- 2) **Обезщетението, посочено в точка 1) по-горе, се увеличава с мораторни лихви, считано от обявяването на настоящото решение до окончателното изплащане, в размер на лихвения процент, определен от Европейската централна банка (ЕЦБ) за нейните основни операции по рефинансиране, увеличен с два процентни пункта.**
- 3) **Отхвърля иска в останалата му част.**
- 4) **Guardian Europe понеся съдебните разноски, направени от Съюза, представляван от Европейската комисия.**
- 5) **Guardian Europe, от една страна, и Съюзът, представляван от Съда на Европейския съюз, от друга страна, понесат направените от тях съдебни разноски.**

Papasavvas

Labucka

Bieliūnas

Kreuschitz

Forrester

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 7 юни 2017 година.

Съдържание